

DINCOLO

de Walter Kubilius

Jim Carrihgton se bălăcea în undele singurului rîu din Hillsboro, la cîțiva metri de Zid, și îi tot ademenea pe tovarășii lui de joacă. Nici unul nu știa să înoate așa încît, atunci cînd vru să-i dea brînci lui Jack Barker acesta se crispă, cuprins de o spaimă puternică.

— Adunătură de fricoși ! urlă Jim. Zări un păstrăv punctat și sări în apă să-l prindă. Se lovi de pietrele de pe fundul riului și, în vreme ce urca la suprafață, lovi cu palma baza Zidului. *Atinsese cu palma baza Zidului!* Nu mai rămăsese decît un pic și, dacă ar fi avut chef ar fi putut trece înot pe dedesubt și ar fi pătruns în Exteriorul interzis.

— Știi că n-ai voie să te apropii de Zid, observă Barker. Radiațiile pot să te omoare.

— Pe naiba ! azvîrli Jim, cățărîndu-se pe malul așternut cu iarbă. Dac-ar fi radiații... să nu mai vorbim! Cît pe-acî să spună că, dacă ar fi fost într-adevăr radiații atomice în Exterior, apele ar fi trebuit să fie otrăvite și peștii contaminați, așadar toxici. Și totuși el bea din apa aceasta și mănîncă din acest pește de cînd se știe. Alți pești în afară de cei veniți din Exteriorul interzis nu existau. Deci: toate manualele greșeau.

Se îmbracă în viteză, își adună cărțile de școală și alergă împreună cu ceilalți spre Hillsboro. Tata era la volanul tractorului, ca de obicei, cu ochiul său de fermier fixat asupra aceluia soare ca o bucată de hîrtie aprinsă lipită de Zid. Soarele se afla la 150 de milioane de km distanță, afirmau cărțile, dar pentru Jim părușe dintotdeauna că făcea partea din alcătuirea Zidului.

— Te-ai distrat bine ? întrebă tata. Punea invariabil aceeași întrebare, în același fel, exact ca mama.

— Ei, destul, răspunse Jim, Sper ca Barker o să-și rupă gîtul într-o bună zi. Mă calcă pe nervi.

Își puse cărțile în șură și îndeplini stoic cele cîteva corvezi ce-i reveneau, ca de pildă hrănitul porcilor, găinilor, vacilor și cailor.

— Tată, se interesă cînd acesta se întoarse de la cîmp, de ce ținem cai, dacă nu-i folosim ? Mai bine i-ai vinde.

Tata reflectă o vreme.

— Nu știu exact, dar noi, fermierii, am avut dintotdeauna cai. Te supără ?

— Nu, tată.

Bătrînul doctor Barnes, singurul medic din Hillsboro, sosi a doua zi în amurg la fermă și îl examinează pe Jim cu meticulozitate. Îi ascultă inima, îi luă probe de sînge și transpirație, le studie sub un microscop portativ și apoi făcu niște însemnări într-o uriașă carte cu coperti negre, pe care era scris numele lui Jim.

— Sănătate excelentă, zise Doc Barnes, împachetînd instrumentele în cele trei sacoșe. La fel de solid ca programul electoral al lui Robinson. Și n-ai nimic care să nu se vindece cu o friptură.

Jim se îmbrăca.

— De ce mă examinați așa des ?

Doc Barnes îl privi uimit:

— Bine, dar medicina a devenit o afacere socială de cînd cu alegerea lui Robinson. E lege. Încă n-ai învățat asta la școală ?

— Ba da. Dar de ce nu-l examinați niciodată pe tata ? Și el e cetățean, și totuși nu vă ocupați decît de mine.

O expresie fugară de nesiguranță străfulgeră ochii medicului, care reluă cu același glas moale și vesel:

— Ei, mă ocup și de el. Însă nu ești niciodată acasă cînd îi văd pe părinții tăi. Oricum, bine că mi-ai amintit. E cazul să le fac un examen fizic complet. Avem nevoie lunar de cîte unul, știi, nu ?

— Bineînțeles, confirmă Jim.

Cînd medicul intră în camera tatălui, băiatului îi veni o idee. Era o indiscreție, în oarecare măsură, dar de mult ghicise ceva nefiresc în prietenia lui Barnes. Nu era ceva palpabil. Avea Jim vreo boală secretă din pricina căreia medicul să-i poarte de grijă într-atît ? Pierdea două sau trei ore cu examinarea lui lunară. În ritmul acesta putea să vadă maximum cinci persoane pe zi, deci 100 pe lună. 150 pe lună! Hillsboro avea vreo 10 000 de locuitori și Doc Barnes era unicul medic despre care auzise vorbindu-se vreodată.

Urcă pe furiș în pod și mișcă din loc o mică bibliotecă ce ascundea o crăpătură în podea. Aplecîndu-se, izbuti să distingă interiorul camerei de dedesubt și să audă discuția.

— Băiatul m-a întrebat de ce nu vă examinez, rostea Barnes cu voce incoloră, monotună. O să rămînem aici o vreme ca să-i facem pe plac.

Și rămaseră așezați în fotolii ca niște statui de piatră... mama, tata și Doc Barnes.

Jim coborî tiptil pînă pe verandă și așteptă cuminte să iasă din casă Doc Barnes.

— I-ați examinat pe părinți ?

— Desigur ! I-am supus celui mai atent examen. Fii liniștit, fiule, nu suferă de nimic. îl bătu ușor pe umăr și se urcă la volan, îndreptîndu-se spre oraș. Jim urmări cu privirea. Doc Barnes nu se opri în fața nici unei alte ferme de pe drum.

— Uite ziarul de azi, fiule, îi spuse tata întinzîndu-i un exemplar din „*Hillsboro Daily Chronicle*”.

Nimic nou pe plan mondial, iar președintele Robinson și vicepreședintele Koshbino își petrecuseră ziua comunicînd rapoarte anoste asupra programului de redresare economică. Citirea știrilor locale îl izbi pe Jim ca și cum cineva i-ar fi azvîrlit o cărămidă în față: Jack Barker murise. Căzuse dintr-un pom și-și rupsese gîtul. Lui Jim i se făcu greață.

— Am vîndut azi caii, anunță tata. Am luat preț bunice.

— Groaznic ! murmură Jim, dar cuvintele aveau gust de cenușă.

I se învîrtea capul Nu mai izbuti să-și concentreze privirea asupra literelor din ziar și nedeslusa bănuială care-l rodea de mult se limpezea într-o fracțiune de secundă. Știa că Jack Barker nu înota niciodată și mai mult, nu se cățara niciodată în copaci; amintirea că-i dorise moartea îi dădea senzația că e un ucigaș.

Ca un mîrîit dintr-un abis volburos, vocea tatălui său se făcu auzită :

— Și la școală cum merge ?

— Oribil, raspunse Jim, simțind cum tensiunea interioară slabea în timp ce i se întureau bănuielele. Din cauza celorlalti băieți, care... Nu știu cum să-ți explic: ori știu prea multe, ori nimic. Cred că mai degrabă aș învăța singur, la bibliotecă.

Odată, exteriorizată, furia i se potoli și curînd uită întîmplarea. Își îndeplini sarcinile la fermă și-și petrecu timpul liber înotînd în rîu, într-un loc unde malurile se apropiau de Zid. Nu se bălăci de-a lungul Zidului și nu încercă să treacă pe dedesubt pentru a ajunge în Exteriorul în care aburii otrăviți și gazele toxice jupuiau pămîntul și făceau ca o gură de aer să echivaleze cu o condamnare la moarte. Și totuși apa era limpede și bună...

După cîteva zile tata îi dădu o scrisoare de la Oficiul de învățămînt din Hillsboro. Era o comunicare lapidară: datorită creșterii contribuțiilor la programul național de redresare, Hillsboro se vedea obligat să reducă subvențiile acordate instrucțiunii publice. În consecință, școala se închidea, iar elevii care doreau să-și continue studiile puteau beneficia de aceleași avantaje ca adulții la Biblioteca municipală, unde va avea plăcerea să-i primească miss Wilson.

Era un privilegiu la care Jim visase dintotdeauna. Adeseori privirile înfometate i se umpluseră de spectacolul nesfîrșitelor șiruri de rafturi îngreunate de straturi groase de colb, ca și cum toate cunoștințele terestre ar fi fost adunate aici și apoi uitate. În paginile acestor cărți va găsi explicația morții lui Barker, a minciunilor lui Barnes și poate explicația misterului Zidului și a ceea ce se afla cu adevărat dincolo.

Miss Wilson, bibliotecara șefă a secției pentru adulți, era o femeie cu fața îngustă și albă, cu un suris mecanic, în genul celui arborat de Doc Barnes. Ședea cocoțată pe un taburet înalt în dosul biroului de la intrare.

— Ce-ai vrea să citești ? Am aici un excelent tratat de istorie naturală, care ți-ar plăcea... sau preferi un roman pentru adulți ? Iată o splendidă...

— Dacă nu vă deranjează, aș vrea să arunc o privire.

— ...istorie despre viața la țară și despre un tînăr care a inventat un mijloc de a dubla randamentul culturilor.

— Pot să intru ? întrebă Jim, exasperat de discursul debitat monoton de buzele lui miss Wilson.

Aceasta se întrerupse brusc, privind prin el ca și cum ar fi ascultat pe

altcineva, apoi surise :

— Sigur ! Poți lua ce cărți vrei. Știi să utilizezi catalogul ?

— Da, da, se grăbi Jim, intrînd iute în biblioteca pustie.

Lungile rafturi cu cărți înghesuite se întindeau cît vedeai cu ochii în uriașa sală boltită. Mirosul de mucegai și vechime degajat de legăturile în pînză și piele îi gîdilau nările. Cercetă cîteva titluri, trase cărțile din raft și suflă praful de pe multe înainte de a le răsfoi. Beletristica, ce ocupa mai mult de jumătate din etajere nu-l interesa. Se plimbă prin secția științifică și mîi ales în dreptul numerelor 900, unde se găseau cărți de istorie. Spre deosebire de romanele aproape neatînse aici văzu pe rafturi mari spații în care metalul lucea gol acolo unde dintr-o singură mișcare fusese luat cîte un braț de volume. Pe copertile prăfuite ale unor cărți se zăreau stranii zgîrieturi, ca și cum mîini bizar alcătuite le-ar fi atins, apoi le-ar fi pus la loc. „Poate lucrările referitoare la Zid au fost clasificate separat”, reflectă Jim. Se duse la nenumăratele sertare ale catalogului din mijlocul sălii și-l trase pe cel cu eticheta Wo-Zy. Nu figurau cărți anume despre Zid și foarte puține cu informații asupra acestui subiect. Mai multe cuprindeau cuvîntul *Exterior*, dar nici una nu vorbea despre ceea ce se înțelegea la Hillsboro prin *Exterior*. Își spuse că există poate un alt termen, necunoscut, pentru a desemna „Zidul” și începu să scotocească sub rubricile „Ecran” „Plafon”, „Barieră”, „Baricadă” și așa mai departe - toate cuvintele care îi veniră în minte sau pe care le găsi în dicționare. Catalogul părea bine ținut la zi. Mai multe fișe fuseseră smulse - lucru dovedit de bucățelele de carton rupte, rămase pe fundul sertarelor. Dar nimic despre Zid, nicăieri.

Contrariat, fu nevoit să se mulțumească cu cîteva cărți de istorie pe care le duse la miss Wilson să le înregistreze. Aceasta citi titlurile, zîmbi și notă pe fișă data restituirii.

— Ai găsit ce căutai ?

— Nu, răspunse iritat, strecurîndu-și cărțile sub brat. N-am găsit nimic despre Zid.

Zîmbetul lui miss Wilson îngheță:

— Despre Zid ?

— Da, strigă el furios în fața acestei noi tentative de a-i ascunde adevărul. Zidul, Plofonul, Bolta, numiți-l cum vreți, chestia aia care împrejmuește Hillsboro. De ce nimeni nu-l pomeneste ? Nici măcar n-aș fi știut că există dacă n-aș fi înotat în apropierea lui. Nu e nici o lucrare despre el în toată biblioteca !

Miss Wilson își recăpătase calmul:

— Bineînțeles că există, rosti împăciuitoare, de parcă s-ar fi adresat unui copil îndărătnic. Ai consultat catalogul?

— Da, și nu sînt fișe la cuvîntul ăsta.

— Precis te înșeli. Am să te ajut eu să cauți săptămîna viitoare, cînd aduci cărțile înapoi.

— De acord, făcu Jim, deși era convins că și atunci se va găsi o scuză. Intuia o ciudată conspirație. Ce era de ascuns ?

— Tată, întrebă când, după ce-și terminase corvoada de fiecă seară, se instalară pe verandă să asculte greierii și să privească norii ce se rostogoleau în fața lunii. De fapt ce e Zidul ?

Tata lăsă ziarul și privi gânditor spre orizont, unde Zidul transparent se înfunda în pământ dincolo de linia colinelor:

— Era deja acolo mult înainte de a te naște. E un... mijloc de apărare împotriva Exteriorului, dacă-mi amintesc bine.

— Ce e Exteriorul ? nu-l slăbi Jim, calm.

Tata începu să citească ziarul pentru a-i demonstra că nu are chef de vorbă.

— Ei! Toată lumea știe! Gaze otrăvitoare, raze gamma, chestii de felul ăsta. Ne-ar ucide pe toți dacă ar pătrunde înăuntru.

Jim se gândi la apa limpede și proaspătă și la peștii buni care veneau pe sub Zid. I-ar fi plăcut să-l întrebe pe tatăl lui despre asta, însă ziarul se așezase între ei ca o barieră.

Nu mai era lumină pentru citit, așa că Jim contemplă cîmpia pînă la Bolta prin care se vedeau stelele. În Exterior păreau să domnească pacea și mulțumirea, iar nu moartea și oroarea la care făcuse aluzie tatăl său. Când acesta plecă de pe verandă, Jim îi luă locul sub lampă și începu să răsfoiască cărțile de istorie. Cele mai multe erau vechi, pînă la 1970. Cum nu erau menționate nici Zidul, nici războaiele atomice care au făcut Zidul indispensabil, Jim conchise că Zidul fusese construit între 1970 și 1975, anul nașterii sale.

Luă altă carte, „Istoria Națiunilor Unite”, publicată în 1992. Nu apăruse decît de un an și totuși lăsa impresia de vetust, cu paginile pătate și șifonate. Cercetă cu atenție foaia de titlu și descifră minusculele litere care-i făcură inima să bată : „Ediția a noua”, spuneau acestea. „Revăzută și corectată de autor, ianuarie 2039”.

E o impresie falsă, se strădui Jim să se stăpînească *pentru că nu sîntem decît în 1993*. Căută totuși cu înfrigurare ultimele pagini și citi:

„F. M. Robinson, președinte într-o perioadă de pace durabilă grație activității Națiunilor Unite, a murit în 2001, când racheta care-l transporta s-a sfărîmat la aterizare. Koshbino a preluat funcția de președinte pînă la expirarea mandatului, în 2002; în anul următor a fost ales Ghafa Benjamin.

În decursul administrației Ghafa Benjamin, Comisia planetară a continuat eforturile în vederea construirii unei nave extragalactice, dar fără rezultat pînă în 2038.

Eliminarea progresivă a comunităților agricole, începută în timpul lui Robinson, a continuat și sub noua administrație. Fabricarea pe cale artificială a alimentelor, prin recuperarea și refolosirea deșeurilor industriale, a provocat o revoluție în obișnuințele sociale, mai ales prin frecvențele și dezastruoasele deplasări economice...”

Jim Carrington puse cartea alături, năucit de această expunere istorică încărcată de evenimente ce urmau să se întâmple. Președintele Robinson încă trăia, doar îi văzuse adeseori la televizor figura liniștită și demnă. Cît despre faptul că fabricarea artificială a alimentelor a răvășit economia țării, la Hillsboro nu exista nici cel mai mic semn ! Tata își lucra pămîntul cu tractorul și trimitea grîu, ovăz și secară în oraș, unde se înmagazinau în silozuri, fără îndoială în vederea expedierii ulterioare spre alte orașe înconjurate de cîte un Zid. Dacă era posibil să manufacturezi hrana, atunci era inutil să o scoți din pămînt. Dacă era imposibil să o fabrici, atunci toată această lucrare de istorie nu era decît o mistificare, o farsă.

Citi paginile în diagonală, căutînd vreo explicație rațională. Cu cît citea mai mult, cu atît mul mult se zăpăcea. Nu se pomenea despre nici o conflagrație atomică mondială în 1970 și nu era nici cel mai mic indiciu că existau orașe închise în spatele unui Zid, nici măcar că s-ar fi avut în vedere această soluție.

Jim auzi scrișnetul pietrișului pe alee, înălță capul și văzu oprindu-se mașina cea veche a lui Barnes. Medicul îi făcu semn cu mîna, apoi urcă treptele verandei gîfîind.

— Bună seara. Mi-am zis să trec să vă văd.

— Tata și mama sînt în salon, dacă vreți să vorbiți cu ei.

Doc Barnes oftă, se lăsă să cadă în balansoar și-și șterse fruntea cu o batistă mototolită.

— Nu-i nimic important. Treceam pe-aici și m-am hotărît să mă destind un pic. Privi împrejur și zări lîngă Jim, pe jos, cărțile. Citești mult, fiule ?

— Da, confirmă acesta circumspect. Ceva cărți de istorie.

— Mie niciodată nu mi-a plăcut istoria. Am avut mereu impresia că științele fizice sînt mult mai interesante. Ce-i mai pasionant decît să studiezi o insectă la microscop? Treci să mă vezi la laborator și am să-ți destăinui cîteva lucruri pasionante despre cercetarea științifică.

Doc Barnes continua să pălăvrăgească și Jim simți cum încet-încet i se risipesc, și prudența și neîncrederea. Abia dacă înțelegea jumătate din cuvintele folosite de medic pentru a-i explica structura atomilor sau modul de a măsura viteza moleculelor.

— Istoria e total lipsită de semnificație și în ea n-ai să afli niciodată adevărul. Studiază științele, unde totul se poate cîntări și măsura ! E unicul drum către adevăr.

— Ce e Zidul ? azvîrli deodată Jim.

— Materie degenerată, răspunse medicul fără să ezite. Un amestec de nuclee dezgolite și electroni liberi. În mod normal, un asemenea gaz electronic ar trebui să se risipească dacă n-ar fi straturile de materie transparentă care să-l mențină în limitele fixate. Zidul e deci total impenetrabil la orice, în afară de lumina inofensivă a soarelui și stelelor. Îl

putem atinge fără teamă. A fost construit, în 1975, în timpul războiului mondial care a făcut ca o mare parte a pământului să devină periculoasă prin radioactivitate.

— Dacă e așa, interveni Jim, știind că a sosit momentul decisiv, de ce nu e menționat Zidul și nici măcar războiul în cartea asta de istorie ?

Cu un gest de triumf, o deschise și i-o întinse medicului. Nu-i era clar în ce consta conspirația, dar era sigur că Doc Barnes făcea parte din ea. Zidul era un element foarte însemnat din viața lor, și cu toate acestea nu apărea nicăieri în Biblioteca ce ar fi trebuit să cuprindă suma cunoștințelor umanității. Fața lui Doc Barnes se înăspri și se crispă pe măsură ce citea paginile vîrîte sub ochi de Jim. Răsfoi cartea privind anii indicați în susul paginilor: 1970, 1980, 1990, 2000, 2035. Nu era doar istoria trecutului, ci și a viitorului, însă, nicăieri nu apărea o cît de mică aluzie la Zid.

— În ce an sîntem ? întrebă Jim.

În sfîrșit, avea prilejul să atace misterul vieții lui. Cine era ? Ce era? Din copilărie nu-și amintea decît de tata, mama și ferma din Hillsboro, dar, crescînd, începuse să descopere tot felul de contradicții. Cele mai vagi dorințe ale sale păreau să se metamorfozeze automat în legi. De pildă, Doc Barnes părea că trăiește doar pentru a se ocupa de el și că tot orașul se unise într-o conspirație urmărind să-i ascundă anumite lucruri. Poate își închipuia toate astea... dar întîmplările deveniseră prea frecvente! Cartea era prima bază serioasă a bănuielilor lui. Demonstra nu numai că nu fusese un război atomic și, deci nu era nevoie de Zid, dar și că data actuală era o mistificare.

— În ce an sîntem ? insistă.

— În 1993, bineînțeles, răspunse Doc Barnes stingherit.

— Atunci ce-i cu cartea asta ? se repezi violent. E posibil să prevezi viitorul ?

— Sigur că nu, viitorul e închis pentru noi. Cît privește cartea asta, îmi pare rău că te-a întors pe dos, pentru că nu este, evident, decît o farsă. A fost, fără îndoială, publicată ca teză universitară în domeniul istoriei ipotetice. În unele universități e un obicei; candidatul e supus unei probe pentru a se verifica dacă a asimilat cum se cuvine diferitele teorii privitoare la istoria socială. Unele facultăți consideră că factorii economici și antropologici sînt determinanți în desfășurarea istoriei. Spune, ți-ar plăcea să mergi la universitate într-un sau doi? Am niște prieteni la Harvard, care te-ar primi...

Jim smulse cartea din mîinile lui Barnes:

— Nu-mi spuneți adevărul ! se mînie. Nu e o teză filosofică și nici o încercare de mistificare. E pur și simplu un manual, dar unul venit din viitor și care nu pomeneste nici războiul atomic, nici Zidul din jurul orașului Hillsboro sau al oricărei alte localități. De ce nu e pomenit Zidul nicăieri ? M-am uitat în toate cărțile de istorie de la bibliotecă și n-am descoperit nimic despre Zid. De ce ?

— Haide, haide, zise Doc Barnes, scotocind în trusă. Sigur te înșeli.

Cînd ai să te întorci la bibliotecă, roagă un bibliotecar să te ajute.

Jim se uită la mîna medicului, care ieșea din sacul negru; între arătător și degetul mijlociu, sprijinit de degetul mare, strîngea corpul transparent al unei seringi.

— Ce vreți să faceți ? se alarmă Jim.

— Nimic grav, îl asigură Barnes. Vitamine. Ca să-ți crească pofta de mîncare.

— Am poftă de mîncare, protestă Jim și se ridică încet, dîndu-se înapoi spre peretele verandei.

Doc Barnes se ridică și el și se apropie.

— Nu-ți fie teamă, n-o să-ți facă nici cel mai mic rău.

Jim se aruncă pe sub brațul ridicat amenințător și sări peste cărți. Dar nu destul de iute; brațul lui Barnes căzu și acul îi pătrunse în umăr.

— Tată ! Mamă ! strigă Jim. Apoi totul se făcu negru...

A doua zi se trezi în zori să mănînce împreună cu tatăl său și se întrebă dacă întîmplările din seara trecută nu fuseseră un vis.

— Doc Barnes a trecut pe-aici aseară.

— Da ? se miră tata. Nu l-am auzit.

— Am vorbit o grămadă, continuă nesigur Jim. Cred... cred că am leșinat.

— Citești prea mult. Mie mi s-a părut că erai bine cînd te-ai dus să te culci.

Jim mestecă în tăcere. Luă de pe verandă patru cărți - a cincea lipsea - și se duse la Bibliotecă. În locul lui miss Wilson, la birou ședea un tînăr cu fața rotundă, îmbracat în gri. Trase spre el cărțile și puse ștampila pe fișa de abonat a lui Jim.

— Nu mai e aici, îi răspunse la întrebare. Biroul a transferat-o la altă bibliotecă. Pentru incompetență, dacă am înțeles eu bine ! De fapt, o serie de cărți nu erau la locul lor pe rafturi și nici nu figurau în catalog.

Jim își luă fișa și cercetă coloana „restituiri”.

— Mai am o carte.

Bibliotecarul scutură capul.

— Pesemne te înșeli. Ai adus toate cărțile trecute fișă. Ce titlu avea ?

— „Istoria Națiunilor Unite”.

Tînărul consultă o listă aflată în fața lui:

— Îmi pare rău, nu văd titlul acesta. Știi cumva cînd a apărut ?

Jim își mușcă buza :

— În 2038.

Bibliotecarul surîse:

— Glumești, nu?

Pricepînd că nu slujește la nimic continuarea discuției, Jim intră în sală. N-o să regăsească niciodată cartea aceea, era sigur, fiindcă o luase Doc Barnes. Injecția cu „vitamine” nu fusese decît un sedativ care-i permisese medicului să pună mîna pe ea în liniște, lăsîndu-i impresia că totul n-a fost decît un vis. Noul bibliotecar făcea și el parte din conspirația care se urzea în jurul lui, la fel ca miss Wilson. Dacă aflase ceva din discuția cu Doc Barnes, atunci era că nu trebuia să aibă încredere în nimeni. Toți bărbații și toate femeile din Hillsboro, inclusiv proprii părinți, făceau parte din misterioasa ligă ce îl împiedica să afle adevărul... oricare ar fi fost acesta.

Se apropie de sertarele catalogului, hotărît să caute pentru ultima oară o carte cu referințe despre Zid sau războiul atomic din pricina căruia devenise necesară construirea lui. Observația întâmplătoare a noul bibliotecar despre incompetența lui miss Wilson îl pregătise pentru surprize. Într-adevăr; o treime din sertarul Wo-Zy era ticsit cu fișele unor cărți, referitoare la Zid.

Se duse să cerceteze secția „Istorie” și spațiile mai înainte goale erau acum pline de cărți noi, cu coperti strălucitoare, tipărite pe hirtie satinată. Pe toate foile de titlu scria „Copyright 1993”. Pe cărțile astea nu era praf. Înainte de a deschide una singură, avu certitudinea că nu cuprindeau decît genul de lămuriri pe care era de dorit să le accepte. Citi:

„În 1970, după începerea dezastruosului război atomic intercontinental, care a depopulat lumea, s-a trecut la construirea orașelor împrejmuite de Ziduri. Datorită Zidului, impenetrabil la atacuri sau radiații atomice, civilizația a putut supraviețui. Astăzi, în 1993, mai există doar cîteva orașe împrejmuite de Ziduri, în care omul continuă lupta pentru conservare pe o planetă bîntuită fără încetare de furtuni atomice, ai căror vapori otrăvitori sînt stăviliți numai de Zid”.

Jim medită la apa limpede și proaspătă care curgea pe sub Zid și puse cartea la loc. Doar prima carte spusese adevărul. N-a fost război atomic și Zidul nu a fost construit pentru a împiedica vaporii toxici să pătrundă, ci *pentru a-l închide pe el în Hillsboro*.

De ce ? Nu putea întreba pe nimeni, căci toți făceau parte din acea conspirație nedefinită și tainică, impersonală. Care le era scopul ? Cine era Jim Carrington, de ce se depuneau atîtea eforturi de a-l menține în ignoranță ? Adunase destule indicii din acea carte pentru a le pretinde o explicație, dar Doc Barnes i-o luase. Foarte bine. În acest caz va găsi dovezi în plus și, cînd îi va pune în fața minciunilor lor, vor fi siliți să recunoască adevărul.

Chiar în aceeași seară Doc Barnes veni iar în vizită.

— Sînt în trecere, zise medicul, instalîndu-se în balansoar. Nu te-am văzut de mult. Merge bine totul ?

Jim aprobă din cap.

— Ciudat. V-am visat azi-noapte.

Doc Barnes își făcea vînt.

— Visele nu prea au semnificație. În locul tău nu m-aș mai gândi.

— Doc, reluă Jim cu voce înceată, dacă v-aș pune o întrebare serioasă, mi-ați răspunde cinstit ? Știți că nu e vorba de un simplu vis și o știu și eu.

Medicul continuă să-și facă vînt, rămînînd cu ochii fixați dincolo de cîmpie, unde licăreau stelele prin Zidul invizibil.

— Să auzim, rosti fără să se întoarcă spre a-l privi în față.

— Spuneți-mi, sînt eu... sînt *diferit de toți ceilalți* ?

Aurora boreală părea o draperie tremurătoare ale cărei culori lucioase spînzurau deasupra orașului. Medicul și băiatul o contemplau.

— De ce mă întrebi ?

— Pentru că am impresia asta.

Doc Barnes căzu pe gânduri și, cu o neașteptată nuanță de regret în glas, întreabă :

— Nu ești fericit aici ?

Jim scutură capul, neîndrăznind să scoată o vorbă.

— Atunci ce dorințe te macină ?

Jim îi arată aurora boreală, ale cărei culori vii păreau să-și unduiască faldurile între orizont și bolta nicidecum perceptă, dar permanent simțită a Zidului.

— Vreau să merg în Exterior, rosti el, formulînd dintr-o dată ceea ce îl chinuise atîția ani. Vreau să văd ce e dincolo de Zid.

Pe chipul lui Doc Barnes se întipări o expresie de mîhnire, de parcă ar fi știut ce era dincolo, însă nu fi putut să exteriorizeze această cunoaștere. Nu era ceva care să inspire groază sau oroare - cum ar fi făcut-o o lume îmbîcsită cu otrăvuri atomice -, ci un lucru trist, dezolant.

— Îmi pare rău, zise Barnes. Nu mai rămăsese nimic de adăugat. Jim ghicise în tonul medicului refuzul la cererea sa de a părăsi Hillsboro.

— Foarte bine, spuse Jim, cu toate că nu avea de gînd să se resemneze în fața refuzului celui alt de a-i destăinui adevărul. Înțelese că, dacă va fi să descopere vreodată motivul acestui secret, acestei înșelătorii, îl va descoperi numai în Exterior... dincolo de Zid.

După ce Doc Barnes plecă și el se duse la culcare, în minte i se înfiripă un plan. Casa lor se înălța la marginea orașului, doar la cîțiva kilometri de Zid. Aurora boreala dispăruse și luna era acoperită de nori. Ar ajunge la Zid în cîteva ceasuri...

Se strecură din așternut, se îmbracă iute și se cațără pe pervazul ferestrei, pășind apoi prudent pe acoperișul verandei. Sări pe pămîntul afinat și se îndreptă spre rîu. În ciuda întunericii, merse repede și după trei ore sosi în locul unde rîul ieșea de sub Zid.

Se opri un moment să calculeze riscurile, apoi se aruncă în apă. Își

ținu respirația cînd alunecă de-a lungul substanței Zidului, asemănătoare sticlei, pipăind cu degetele să-i găsească marginea. O atinse, se prinse temeinic și-și făcu vînt pe dedesubt, luptînd împotriva curentului puternic. Ceva îi plesni obrazul și, îngrozit, zvîrli cu piciorul spre umbra nedeslășită, însă își dădu seama că trebuie să fie un pește. Cu puțin aer în piept, începu să urce spre suprafață. Dacă Doc Barnes și manualele aveau dreptate, va muri la cea dintîi inspirație, imediat ce va țîșni din apă, și peste cîteva zile îi vor descoperi trupul descompus în albia rîului.

Continuă să urce și, îndată ce capul străpunse suprafața apei, plămîinii i se umplură de aer curat, proaspăt. Gîfîind, se odihni lipit de Zid cu spatele, ținînd piept curentului descendent, care amenința să-l ducă înapoi în Hillsboro. Nu distingea nimic în beznă. După ce își trase sufletul, își făcu vînt departe de Zid și înotă spre locul unde trebuie că se afla malul. Se agăță de el cu miini ostenite și se tîrî afară din apă. Se lungi în iarba umedă.

În timp ce respira adînc așteptînd să i se potolească bătăile inimii, știu că a trecut cu bine primul obstacol din calea cunoașterii adevărului. Exteriorul nu era ucigător. Aerul mirosea a proaspăt și nicăieri în jur nu se zăreau vulcani atomici, care, se zicea, improșcau Zidul cu emanații toxice. N-avea instrumente de măsurat radiațiile, dar din moment ce nu existau aburi otrăvitori - ca dovadă că el încă trăia - putea presupune că toată povestea asta fusese inventată și că aici nu era nici cea mai neînsemnată radiație primejdioasă.

Era prea întuneric pentru a distinge măcar o umbră în zare. Cîteva raze de lună străpunseră norii și, preț de o clipă, avu impresia că vede un șir de bolți imense în depărtare. Luna se ascunse iarăși, și rămase lungit în beznă. Pipăind Zidul cu degetele, înaintă precaut și-și dădu seama că se afla pe un soi de pantă care se ondula urcînd de-a lungul Zidului. În loc de trepte, simți sub picioare o serie de scobituri adînci prin care pășea cu greu. Descoperi lîngă Zid, la înălțimea ochilor, o balustradă care probabil slujea drept ghid. O folosi pentru a urca panta.

Cînd luna străpunse iarăși norii, încremeni uluit să vadă întregul Hillsboro întins la picioarele lui ca o imensă dioramă. Distingea limpede fiecare stradă, fiecare casă și păduricea unde se jucase în copilărie.

Drumul pe care pășea urca tot mai sus mereu lipit de Zid și Jim realizează că, dacă vedea orasul prin Zid, vederea nu era posibilă decît din aceasta direcție. De atîtea ori înlemnise în fața aceleiași porțiuni a Zidului, scrutîndu-l fără a zări nimic decît o vagă transluciditate despre care toți îl asigurau că e ceață.

Pe la acea înălțime Hillsboro nu semăna nici cu New York, nici cu Moscova, cu nici, unul dintre orașele cu adevărat mari ale Pămîntului, pe care le văzuse fotografiate în cele mai vechi cărți de istorie. Hillsboro avea un pic din toate și atunci înțelese cine era el și de ce avea atîta însemnătate.

Acest adevăr deveni evident cînd ajunse aproape la un sfert din înălțimea pantei și atinse cu mîna prima din cele trei protuberanțe de sub

balustrada-ghid.

În aceeași clipă, un gând clar și deslușit i se formulă în minte:

Specia: umană.

Se uită în jur, crezînd că vorbise ceva. Atinse iar prima manetă. Și de astă dată gândul îi răsună în creier:

Specia: umană.

Pricepu că era vorba despre un fel de comunicare telepatică.

Habitat: A treia planetă, Soare, Regiune agricolă în zona temperată a emisferei nordice.

A treia manetă :

Remarcă particulară: Trăsătura notabilă a acestui spectacol unic e prezența reală a unui Om viu, cu sînge cald, care respiră oxigen, printre roboții-imitație. De-a lungul secolelor, Muzeul a depus eforturi să păstreze exemplare vii, dar toate experiențele au eșuat. Cînd a Treia Planetă a fost populată de coloniști veniți din... a devenit tot mai dificil să se procure specimenul uman. Se crede că Jim Carrington - cum se numește specimenul uman pe care îl vedeți aici - este ultimul din specia lui, micul său trib preferind să moară mai degrabă decît să se supună dresajului savanților din... Jim Carrington a fost adus la... și această machetă a fost construită de directorii Muzeului. E completă și are roboți care reproduc exact toate tipurile umane cunoscute. Grija extraordinară, dovedită cu prilejul reconstituirii, e atestată de faptul că nici măcar acum Jim Carrington nu cunoaște situația reală. Macheta pe care o vedeți este a unei comunități terestre tipice, așa cum a existat acum 200 ani.

Jim Carrington știa în sfîrșit cine e. Auzi un fișuit ca o lunecare pe pantă, se întoarce și se pomeni în fața gardianului acestei „Grădini zoologice în habitat natural”.

Însă chiar înainte de a distinge făptura venită din altă lume, un ultim și ascuns gând-mesaj i se întipări în minte:

Atenție ! Nu hrăniți și nu păstrați speciile care au evadat. Predați-le imediat sălilor de disecție.